

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 7/2009 - 19 pàgines

Sessió extraordinària del dia 30 de juliol del 2009

El dia 30 de juliol del 2009, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en sessió extraordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 14/2009, que és el següent:

Punt Únic: Compareixença davant del Consell General del M. I. Sr. Cap de Govern per exposar la situació actual després de la signatura a París, en data 10 de març, de la Declaració del Principat d'Andorra, especialment pel que fa al calendari de l'acompliment dels compromisos contrets per Andorra en aquella declaració institucional.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Josep Dallerès Codina i Esteve López Montanya, Síndic General i Subsíndic General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sra. Olga Adellach Coma
M. I. Sr. Franz Armengol Avellana
M. I. Sr. Daniel Armengol Bosch
M. I. Sr. Ladislau Baró Solà
M. I. Sr. Carles Blasi Vidal
M. I. Sr. Josep M. Bringué Millat
M. I. Sr. Jordi Cadena Bons
M. I. Sr. Joan Cartes Ivern
M. I. Sra. Anna Dolsa Montanya
M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
M. I. Sr. Òscar Encuentra Bardina
M. I. Sr. Jordi Font Mariné
M. I. Sr. Albert Font Massip

M. I. Sr. Joan Gabriel Estany
M. I. Sra. Montserrat Gil Torné
M. I. Sra. Rosa Gili Casals
M. I. Sra. Mariona González Reolit
M. I. Sr. Esteve López Montanya
M. I. Sra. Conxita Mora Jordana
M. I. Sr. Eusebi Nomen Calvet
M. I. Sra. M. Pilar Riba Font
M. I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
M. I. Sra. Bibiana Rossa Torres
M. I. Sr. Amadeu Rossell Tarradellas
M. I. Sr. Joan Torres Puig

El M. I. Sr. Síndic ha excusat l'absència de les M. I. Sres. Roser Bastida Areny i Celina Mandicó García i del M. I. Sr. Jaume Serra Serra.

També hi és present el M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Pere López Agràs, Ministre d'Economia i Finances; Xavier Espot Miró, Ministre d'Afers Exteriors i Relacions Institucionals; Susanna Vela Palomares, Ministra d'Educació, Cultura i Joventut; Cristina Rodríguez Galan, Ministra de Salut, Benestar i Treball i Víctor Naudi Zamora, Ministre de l'Interior.

Assisteix també a la sessió el Sr. Valentí Martí Castanyer, secretari general del Consell General.

(La M. I. Sra. Montserrat Gil Torné, Secretària de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 10.05h)

Punt Únic: Compareixença davant del Consell General del M. I. Sr. Cap de Govern per exposar la situació actual després de la signatura a París, en data 10 de març, de la Declaració del Principat d'Andorra, especialment pel que fa al calendari de l'acompliment dels compromisos contrets per Andorra en aquella declaració institucional.

El Sr. síndic general:

Recordar, només, quin és el procediment a seguir: es fa en base a l'article 136 del Reglament i, doncs, començarem per una exposició del Sr. cap de Govern. Acte seguit suspendrem la sessió durant deu minuts perquè els grups es puguin concertar i, acte seguit, reprendrem la sessió i els consellers generals podran formular les preguntes que creguin oportunes o les observacions corresponents.

Doncs, acte seguit, Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

El dia 24 de febrer d'enguany el Consell General ja es va reunir en una sessió extraordinària, el contingut de la qual fou molt semblant al que penso que tindrà la sessió d'avui.

El dia 30 de juny del 2009, quatre mesos després -només quatre mesos després- d'aquella sessió i quan tot just feia vint-i-cinc dies que, davant d'aquest Consell General havia pres possessió del càrrec de cap de Govern, vaig adreçar al Sr. síndic una petició de convocatòria d'una sessió informativa, la que avui se celebra. Ho vaig fer per exposar la situació després de la signatura a París, en data 10 de març, de la Declaració del Principat d'Andorra, especialment pel que fa al calendari de l'acompliment dels compromisos contrets per Andorra en aquella declaració institucional.

El Govern ha demanat aquesta sessió extraordinària per assenyalar la importància de la qüestió plantejada a Andorra pels països del nostre entorn i, també i alhora, per la comunitat internacional.

Comparec per exposar la situació, dir la veritat tal i com la veiem i proposar fer el que el Govern entén que cal fer.

És un moment molt important per a Andorra. I des del Govern l'encarem amb responsabilitat i amb humilitat, perquè la situació que estem vivint no té precedents.

Ningú, en aquestes circumstàncies, no pot pretendre ser el posseïdor de la veritat absoluta. El Govern, en tot cas, compareix per a informar, explicar i proposar.

Avui, venim a parlar de l'acompliment necessari i urgent de l'anomenada declaració del Principat d'Andorra que el cap de Govern Albert Pintat va signar a París en data 10 de març d'aquest any. Però, al capdavant, és del nostre país, del futur que es pot construir, que hem vingut a parlar al Consell General.

Em sembla necessari plantejar la qüestió a partir de tres conceptes essencials: el primer, que la política del president de la República Francesa en relació a la necessitat d'avançar vers la transparència en les activitats financeres no és nova ni conjuntural. Ni crec que pugui tenir marxa enrere; el segon, és que no podem avançar en la negociació amb França sense encetar una negociació amb Espanya; i el tercer, que no podem avançar en la indefugible adequació del nostre model econòmic si no donem a Europa proves evidents que ens estem movent en la bona direcció: la de la transparència i les bones relacions de veïnatge.

En primer lloc parlaré de la posició del president de la República Francesa i copríncep d'Andorra, de la posició del G20 i de l'OCDE.

Hi ha una continuïtat i una coherència en el discurs i en els advertiments que ens arriben des de París.

La situació que ens amenaça no és nova. Michel Camdessus ens havia avisat en el seu estudi "Andorra. De les excepcions a l'exemplaritat", i ho havia fet ja en data 16 de desembre de l'any 2005.

Ens recordava que el mes de juliol d'aquell mateix any 2005 una cimera dels caps d'Estat de l'anomenat G8, reunida a Glencagles havia adoptat una declaració que deia -i llegeixo-: "... farem pressió a tots els serveis financers perquè adoptin i implementin els més alts estàndards internacionals de transparència i intercanvi d'informació. Continuarem donant suport a la tasca que està duent a terme el Fòrum d'Estabilitat Financera per promoure i revisar els progressos en la implementació dels estàndards internacionals..." i més endavant diu: "... i els estàndards més alts de l'OCDE a favor de la transparència i l'intercanvi d'informació en tots el temes fiscals."

Al capdavant la declaració pública, formulada a la televisió el dia 5 de febrer d'enguany, mitjançant la qual el president de la República Francesa advertia que el manteniment d'una activitat pròpia d'un paradís fiscal el portaria a "revisar les relacions amb Andorra" no era el primer avís.

Andorra, les institucions andorranes, ja n'havíem rebut altres amb anterioritat.

Sense anar molt més enrere en el calendari, el dimarts 21 d'octubre de l'any passat, de l'any 2008, en rebre la Comissió Legislativa de Política Exterior del Consell General al Palau de l'Elysée, el Sr. Christian Frémont, representant personal del copríncep francès, ja informava als consellers generals que s'havien desplaçat a París, que França i Alemanya estaven analitzant com sortir de la crisi i que una línia de treball era acabar amb l'existència dels paradisos fiscals. I el representant del copríncep, després de constatar que Andorra no era pas el paradís fiscal més important, també ens advertia que Nicolas Sarkozy es trobava davant d'una contradicció en ser copríncep d'Andorra: no podia encapçalar una lluita contra els paradisos fiscals menys "el seu". I a París aquell dia 21 d'octubre de l'any 2008 ja se'ns digué que Nicolas Sarkozy no podria seguir sent cap d'Estat d'Andorra si no ens movíem en la bona direcció.

No insistirem ara en el que ens va dir, als uns i als altres, el Sr. Christian Frémont, representant personal del copríncep, el dia 13 de febrer d'aquest any 2009.

Entenem que ens hem de situar a partir de la Declaració de París del 10 de març del 2009, declaració que marca un abans i un després i que ens assenyalava uns compromisos i un calendari pel seu acompliment. I, a partir d'aquella declaració cabdal, convé repassar quina és la situació i el que se'ns ha dit després de les eleccions generals del 26 d'abril.

Els dies 4 i 5 de juny, el Sr. Christian Frémont va ser aquí a Andorra i es va reunir, el dia 5, amb els presidents dels tres grups parlamentaris. També vaig poder parlar-hi personalment.

El missatge continuava sent el mateix del dia 13 de febrer: calia, cal, que Andorra adopti la regulació legal que permeti al Govern signar un acord d'intercanvi d'informació en matèria tributària amb França, i cal fer-ho amb urgència.

I el motiu d'aquesta compareixença rau precisament en aquesta urgència, fermament, clarament i reiteradament expressada pels nostres interlocutors en els darrers cinquanta-dos dies.

Acompanyat del ministre d'Afers Exteriors em vaig reunir a París, el dia 24 de juny, amb el representant del copríncep francès, el seu director de gabinet i un membre del gabinet del primer ministre francès. La reunió tenia com a objectiu analitzar l'evolució de la situació després de la declaració del 10 de març del 2009 i comentar la posició d'Andorra.

Ens va quedar clar que la reunió del G20 a Pittsburg (Estats Units) convocada pel dia 24 de setembre, ens marca ara l'horitzó de la urgència.

Com també ens la marca, gairebé diria que la fita i, fins i tot, la traça, l'actualització periòdica que fa l'OCDE de l'estat de signatures dels països objecte del nou seguiment, des del dia 2 d'abril d'enguany, per part d'aquella organització.

En aquella classificació Andorra -que es troba en l'apartat de jurisdiccions que s'han compromès amb els estàndards internacionals d'intercanvi d'informació tributària però que no els han donat implementació substancial- apareix amb un marcador situat en el zero, per no haver signat encara, d'enguany el 10 de març del 2009, cap acord d'intercanvi d'informació.

Mentrestant molts dels països amb els quals Andorra comparteix classificació han anat signant acords, i si volem ser precisos: no són molts, són gairebé tots.

La reunió celebrada el passat 15 de juliol a París amb el secretari general de l'OCDE, el Sr. Ángel Gurría, ens ha permès mesurar definitivament la urgència de la situació.

Tant el president de la República Francesa com el secretari general de l'OCDE ens aconsellen fermament que, quan el G20 es reuneixi el dia 24 de setembre, Andorra ha d'haver signat, almenys, el Conveni d'intercanvi d'informació amb França. I, a poder ser, també amb Espanya i altres països del nostre entorn.

El secretari general de l'OCDE ens ha plantejat, a més, la necessitat d'establir acords "de qualitat" per permetre visualitzar que els primers acords que ha de signar un país com el nostre són amb països del seu entorn més proper, amb els quals hi hagi un flux de relacions econòmiques d'entitat, que permeti raonablement suposar que l'acord d'intercanvi d'informació tributària pugui ser aplicat en un moment o altre. Dit altrament, l'OCDE no entendria -i a ben segur tampoc segurament no acceptaria- que volguéssim reunir la xifra dels dotze acords que ens demanaven d'establir únicament amb països llunyans amb els quals, de tota evidència, el nostre país no hi tingués una relació econòmica significativa.

A dia d'avui, cent quaranta-dos dies després que el cap de Govern signés la declaració de París, noranta-cinc dies després que s'hagin celebrat les eleccions generals i cinquanta-dos dies després que hagi assumit l'exercici del càrrec de cap de Govern, la situació ha evolucionat molt ràpidament, i també, radicalment.

Tant és així que avui comparec davant del Consell General per manifestar que ja no podem seguir el

calendari establert en la declaració del Principat d'Andorra del 10 de març del 2009. Ens cal apretar el pas i accelerar.

Hem d'arribar al 24 de setembre havent modificat la nostra legislació interna de manera que el Govern hagi pogut preparar i signar acords d'intercanvi d'informació tributària amb França i, a ser possible amb Espanya.

I ho hem de fer tenint ja encarrilats -és a dir havent parlat i assentat les bases- diferents acords d'intercanvi d'informació més enllà dels nostres dos països veïns, amb Portugal, amb Bèlgica, amb Holanda, amb Alemanya, amb Luxemburg, amb San Marino i Mònaco i amb tots aquells països membres de l'OCDE que vulguin signar amb nosaltres.

En conseqüència, la nostra informació al Consell General s'acompanya d'una proposta: la immediata presentació d'un Projecte de Llei qualificada d'intercanvi d'informació en matèria fiscal. Es tracta d'un projecte de llei, l'esborrany del qual ja vam fer arribar, el dia 21 de juliol, als presidents de grup parlamentari, amb la finalitat de poder recollir comentaris i propostes de modificació.

Una volta haurem rebut les propostes serà el moment per a revisar el projecte i donar-hi una redacció definitiva, la qual presentarem a tràmit parlamentari durant la primera quinzena d'agost. I ho farem d'acord amb el que estableix l'article 82 del Reglament del Consell General, sol·licitant a la Sindicatura que vulgui considerar la petició que la tramitació del projecte de llei tingui el procediment d'urgència. I com vostres senyories saben prou bé la declaració d'urgència implica la reducció de tots els terminis i la prioritat en la tramitació.

Amb tot el respecte per a la decisió que pugui adoptar en el seu dia la Sindicatura, és ben evident que el Govern demana aquesta declaració d'urgència amb la finalitat de poder estar en situació, a partir de la segona setmana de setembre, de discutir i establir els acords que permetin l'intercanvi d'informació en matèria tributària.

Només així es podrà arribar a la data del 24 de setembre amb unes perspectives raonables de no posar en perill ni el nostre sistema econòmic ni l'equilibri de les nostres institucions constitucionals.

En segon lloc voldria parlar de la necessitat institucional d'arribar ràpidament a un segon acord amb Espanya.

És molt important recordar el que tots sabem: que la negociació d'un acord bilateral amb França no es pot dur a terme al marge del Tractat de bon veïnatge d'amistat i de cooperació entre el Principat d'Andorra, la República Francesa i el Regne

d'Espanya, aprovat per aquest Consell General el 4 de novembre del 1993.

L'article 8 d'aquell tractat obliga el Govern a una informació regular i completa, per via diplomàtica, al Govern d'Espanya a partir de l'inici de les negociacions amb el Govern de França.

Tot i que formalment, en no disposar de l'escaient habilitació legislativa, no s'han iniciat *stricto sensu* les negociacions amb França, és ben evident que l'evolució de les converses desenvolupades en les reunions encapçalades pel meu predecessor, Sr. Albert Pintat, els dies 27 de febrer i 10 de març i les reunions mantingudes pel nostre Govern a l'Elysée els dies 24 de juny i 15 de juliol, ens obligaven a informar al Govern espanyol de l'estat de les nostres converses amb el Govern francès. I així ho vam fer el dia 16 de juliol.

Entenem que, tan bon punt hagi estat possible l'establiment i la signatura d'un acord amb la República Francesa caldrà fer el necessari per a establir idèntic acord amb el Regne d'Espanya.

En tercer lloc, i breument, parlaré de l'evolució vers la transparència.

En iniciar-se el debat d'investidura del cap de Govern, el dia 28 de maig -fa seixanta-dos dies- ja deia que l'agenda institucional situava aquesta qüestió al nivell d'extrema urgència.

I també deia que havíem d'assumir i en conseqüència complir la "declaració del Principat d'Andorra" de 10 de març del 2009.

En coherència amb aquelles manifestacions, el Govern ha tingut com a prioritat absoluta concertar-se amb la presidència de la República Francesa i amb l'OCDE per poder disposar no ja a finals d'estiu, -com jo mateix manifestava davant d'aquest Consell General el dia 29 de maig- sinó a primers d'agost, d'un projecte de llei que pugui iniciar la seva tramitació parlamentària dins de pocs dies.

L'OCDE, el Fons Monetari Internacional, la Unió Europea i els nostres dos veïns, França i Espanya, volen i defensen un nou sistema financer internacional sòlid, transparent i ètic. I aquest objectiu -ho van dir el dia 22 de febrer a Berlín, seguint la línia traçada pel president de la República Francesa, Nicolas Sarkozy, des del dia 5 de febrer- passa per "eradicar els paradisos fiscals".

La resolució final de la reunió de Londres del G20, del 2 d'abril del 2009, és molt dura i potser és bo que la recordem -i la llegeixo-: "*Estem d'acord en actuar contra les administracions que no cooperin, inclosos els paradisos fiscals. Estem disposats a aplicar sancions per protegir les nostres finances públiques i els nostres*

sistemes financers. L'era del secret bancari queda darrere nostre."

Tot i la rotunditat d'aquesta darrera afirmació el Govern ha treballat les darreres set setmanes amb la voluntat de trobar els arbitratges necessaris per tal de garantir la competitivitat del sistema bancari andorrà i, alhora, permetre que hi hagi bona harmonia, en les relacions entre Andorra i els nostres interlocutors europeus: l'OCDE, els nostres veïns i la Unió Europea.

Ho hem fet des del realisme però també amb la ferma convicció que ens cal defensar la plaça financera andorrana i els nombrosos llocs de treball que representa.

Per això pensem estar en condicions de presentar un projecte de llei que permeti: complir amb els compromisos de la Declaració del 10 de març; mantenir com a principi general el secret bancari, que només serà aixecat quan hi hagi una demanda d'informació, fonamentada documentalment, en relació a una persona o entitat que estigui sotmesa a expedient o investigació; establir el principi d'irretroactivitat en la tramesa d'informació per a tots els fets anteriors a la data d'entrada en vigor dels acords d'intercanvi que s'estableixin en el marc de la nova normativa andorrana.

Es tracta d'una iniciativa, que sabem compartida per l'arc parlamentari, que permetrà donar a les institucions internacionals -i als nostres veïns- una prova concreta, ferma i clara, que Andorra s'està movent responsablement vers la direcció de la transparència i l'associació positiva amb Europa.

I aquest moviment avui, a menys de dos mesos de la propera reunió del G20, només pot consistir en el que ens han estat demanant reiteradament des de París tant el president de la República Francesa com l'OCDE: una norma legal que permeti al Govern signar acords d'intercanvi d'informació fiscal a nivell administratiu.

Aquests acords no exclouen pas, sinó que n'obren i n'aplanen el camí, la propera negociació de convenis per a evitar la doble imposició. Però aquests convenis només els podrem aconseguir quan tinguem aprovada una legislació tributària que estableixi una imposició sobre les societats i l'activitat professional.

D'altra banda, el secretari general de l'OCDE ens va demanar, el dia 15 de juliol, d'acudir a los Cabos (Mèxic) els dies 1 i 2 de setembre a la cinquena reunió del Fòrum Global sobre la transparència i l'intercanvi d'informació que organitza la mateixa OCDE. Hem acceptat la invitació i el ministre d'Economia i Finances participarà a aquesta trobada internacional amb la finalitat d'informar dels

avenços d'Andorra en aquest àmbit, amb l'horitzó de la propera reunió del G20.

El Govern està fermament convençut que, per encarar la crisi econòmica, Andorra necessita reposicionar-se com un país amable, amic dels seus veïns. Per fer front a la situació complicada que estem travessant -que és clar que representa el final d'un cicle econòmic i el començament d'un altre- ens cal poder ser escoltats i ajudats per l'OCDE, per la Unió Europea, per França i per Espanya.

No podem endarrerir més la difícil tasca d'encarar els problemes que ens planteja la crisi econòmica internacional en relació a l'activitat financera a Andorra.

Avui la prioritat del sector financer andorrà, al qual hem de reconèixer equilibri i sentit de la responsabilitat, és mantenir tant el seu embrancament europeu com la relació adequada amb el sistema de compensació interbancari internacional. I això significa donar respostes als requeriments d'informació sobre determinats clients que ens puguin trametre els ministeris de Finances dels països veïns.

I es tracta de fer-ho amb el màxim de garanties... però fer-ho, sense més dilacions ni excuses.

Per això, convençuts que la nostra preocupació és compartida pels grups parlamentaris, hem demanat aquesta sessió informativa: per comentar les decisions que cal adoptar en funció de l'interès general i per fer-ho amb visió de futur.

I és amb aquesta visió que el Govern entén que, una volta hagi escoltat les opinions dels grups parlamentaris, caldrà entrar a tràmit parlamentari un Projecte de llei qualificada d'intercanvi d'informació en matèria fiscal, amb la finalitat, ho reitero, que puguem donar compliment als compromisos contrets amb la comunitat internacional mitjançant la "declaració del Principat d'Andorra" signada a París en data 10 de març del 2009.

Moltes gràcies senyors síndics i senyors consellers i conselleres.

El Sr. síndic general:

Bé, doncs, es suspèn la sessió durant deu minuts.

(Són les 10.30h)

(Se suspèn la sessió)

(Són les 10.40h)

(Es repren la sessió)

Reprenem la sessió. Doncs, passo la paraula pel Grup Parlamentari Andorra pel Canvi, al Sr. Eusebi Nomen.

Sr. Nomen teniu la paraula.

El Sr. Eusebi Nomen:

Moltes gràcies, Sr. síndic.

En primer lloc agrair la iniciativa del Govern de venir-nos a explicar la situació.

La conclusió que hem tret des d'Andorra pel Canvi és que Andorra tornarà a una oportunitat d'avançar i, com tota oportunitat s'ha de saber gestionar.

Estem en una situació de crisi i a aquestes crisis, com sempre, jo sempre les veig com oportunitats i no pas com a problemes si se saben gestionar.

Andorra té la gran oportunitat de poder sortir de la llista de l'OCDE abans de Pittsburg... abans de Pittsburg.

Ara, tots els països -els quaranta-dos països i altres països... els quaranta-dos que estan a la llista i altres països- estan en disposició de signar. Tothom vol signar: Bèlgica ens ha ofert de signar, Holanda ens ha ofert de signar... Doncs, signem, signem amb dotze estats o amb dotze països i sortim de la llista, i signem-ho com a primer pas d'un full de ruta en el qual existeix un compromís d'ambdues parts conforme del moment en què Andorra hagi pogut desplegar tot el marc fiscal en el qual des d'Andorra pel Canvi ja hi estem treballant i ja hem presentat una sèrie d'iniciatives legislatives -que, per cert, no ens han estat ni respostes per part del Govern-, doncs, es puguin establir els corresponents convenis de doble imposició.

Per tant, tenim una oportunitat brillant que ens pot permetre que Andorra, que el poble andorrà, pugui accedir als mercats del valor afegit, que els bancs andorrans es puguin establir fora d'Andorra, i això s'ha de saber gestionar.

Avui hem escoltat la posició del Partit Socialdemòcrata. La posició del Partit Socialdemòcrata no acaba d'encaixar amb la bona solució. La posició del Partit Socialdemòcrata és signar amb dos, tres, cinc països. Hem tornat a escoltar el discurs de la qualitat dels països amb els quals es signa: no es vol fer una signatura dins d'un full de ruta, sinó que tan sols es volen signar els tractats d'intercanvi d'informació; i se'ns presenta un esborrany d'un projecte de llei "qualificada" d'intercanvi d'informació... Permeti'm, Sr. síndic, fer una sèrie d'observacions i preguntes al Govern en relació a aquestes qüestions.

Comencem pel primer projecte, el Projecte de llei qualificada d'intercanvi d'informació de dades tributàries... i dic bé "tributàries" no "bancàries".

El 25 de juny, Andorra pel Canvi entra la Proposició de llei de l'intercanvi de dades tributàries. Segons l'article 104 del nostre Reglament hi ha quinze dies per la presa en consideració, moment en el qual es pot iniciar per la lectura del criteri del Govern, per tant, s'entén que en quinze dies hi ha temps més que suficient per fer els corresponents comentaris a aquest text. No es diu que "s'hagin" de fer, que s'estigui "obligat" a fer, sinó que "es pot" fer. Fa més d'un mes d'això.

El Govern amb una manca de consideració vers les iniciatives parlamentàries no ha fet cap comentari, ni ha fet cap reunió de treball sobre aquesta matèria, ni ha obert cap via de diàleg, cap via de concertació...

El Sr. síndic general:

Sr. Nomen li demanaria que es centrés realment amb el tema de l'ordre del dia d'avui, perquè està entrant dins d'un procés que no toca.

És a dir, ha fet referència...

El Sr. Eusebi Nomen:

Miri, Sr. síndic...

El Sr. síndic general:

Ha fet referència al Reglament del Consell, i vostè sap que hi ha -en el cas al qual s'està referint actualment- una Resolució de Sindicatura i, en aquest cas, el Govern té fins al dia 20 -amb aplicació estricta del Reglament- per manifestar-se.

El Sr. Eusebi Nomen:

Trobo molt bé que el Sr. síndic respongui una pregunta que li faig al Govern però jo no he dit quan "ha de", he dit "quan pot" i, per tant, pot fer-ho, hi ha temps més que suficient per fer-ho. No he dit que estigui "obligat" a fer-ho, dic que "pot" fer-ho.

En tot cas, no hem rebut cap comunicat.

El que hem vist és una capitalització política de la iniciativa d'aquesta qüestió, d'aquesta legislació, presentant un esborrany d'un projecte de llei.

Permeti'm fer unes observacions prèvies quant a la forma d'aquest esborrany.

Per començar no guarda els requisits de forma als quals el Sr. cap de Govern es va comprometre...

El Sr. síndic general:

Sr. Nomen, li recordo que el punt de l'ordre del dia no és el debat d'una llei que no ha entrat a tràmit. És a dir, no li dono la paraula per parlar d'una llei que no està a tràmit.

El Sr. Eusebi Nomen:

Doncs, jo...

El Sr. síndic general:

Teniu la paraula, Sr. Nomen, per parlar i posar preguntes sobre la intervenció del cap de Govern, per fer tota una sèrie d'observacions que consideri necessàries sobre la intervenció del cap de Govern, però no per entrar dins del debat d'una llei que no ha estat a tràmit, i li donaré un exemple del que li estic dient: m'ha plantejat una llei "qualificada" del que sigui... qui qualifica una llei, -i li demanaria que m'escoltés perquè com que no escolta després no pot seguir el debat-, una llei qualificada no és el Govern el que la qualifica, és la Sindicatura en base al Reglament i a la Constitució.

És a dir, que avui està parlant d'una llei que no està a tràmit i, doncs, que no és tema de debat en el si d'aquest Consell.

El Sr. Eusebi Nomen:

Sr. síndic amb tots els respectes, el cap de Govern ha fet menció d'aquest text i ha fet menció al fet que ens ho ha estat lliurant i és una sessió en la qual el cap de Govern intervé per posar-nos al dia del que s'ha fet fins el dia d'avui.

Per tant, estem autoritzats a fer qualsevol observació o qualsevol pregunta de la matèria que s'ha tocat avui, i jo no acceptaré que vostè em limiti aquest dret, amb tots els respectes.

Per tant, si crec que he de fer una menció, una observació o una pregunta sobre el text al qual el Sr. cap de Govern s'ha referit, amb tots els respectes, crec que tinc el dret de fer-ho.

Per tant...

El Sr. síndic general:

Sr. Nomen, té el dret de fer-ho sempre i quant, i preciso, sempre i quant no entri a debatre un text que no està a tràmit.

El Sr. Eusebi Nomen:

No entro a debatre un text...

El Sr. síndic general:

I li demano, per favor, que esperi per parlar a què li doni la paraula.

Teniu la paraula.

El Sr. Eusebi Nomen:

Gràcies per donar-me la paraula.

El segon punt és que aquest text, el Govern en primer lloc, l'ha enviat a França per rebre conclusions d'un Estat sobirà abans d'esperar a què els grups parlamentaris puguem pronunciar-nos i donar les nostres opinions. I, pregaria que això no es convertís en un costum.

En tercer lloc, tenim una altra qüestió de forma que és que nosaltres demanem que es respecti als grups parlamentaris i es respecti el procediment.

Recordo unes paraules del Sr. Vicenç Alay, del dia 11 de desembre, que deia criticar l'actuació del Govern d'aquell moment. Com és normal a casa el ministre no diu res dels grups parlamentaris sinó que prefereix adreçar-se a una altra instància consultiva: l'Agrupació de Bancs d'Andorra. I, després entrem en una altra sèrie de qüestions entre la relació íntima entre l'Agrupació de Bancs d'Andorra i la seva definició dels textos legals al marge dels grups parlamentaris. Doncs, jo els vull dir que continuem en aquesta situació. El que el Sr. Vicenç Alay, en nom del Partit Socialdemòcrata, criticava en el seu moment és exactament el mateix que està fent en aquests moments el Partit Socialdemòcrata: que ha rebut uns textos que només ha rebut Govern preparats per l'Agrupació de Bancs d'Andorra i que inclús havent-los demanat nosaltres no ens han estat lliurats.

I havent dit aquestes qüestions formals passem a les qüestions, observacions, de fons que li demanaria que ens aclarís, ja que estem en una situació d'urgència.

En primer lloc, celebrem que aquest text estigui en la mateixa línia que la nostra proposició de llei. Entenc que si bé es menciona que l'esperit -i s'ha repetit avui- és el d'anar amb la línia de l'article 26 del model de l'intercanvi de dades... perdó, del model del Conveni de doble imposició de l'OCDE, aquest text presentat no segueix pas l'article 26 sinó que segueix un altre document que és el famós Acord d'intercanvi d'informació de l'OCDE.

Quan comparem els dos textos... quan comparem els dos textos veiem que aquesta és una versió abreujada del document oficial.

Si el Sr. cap de Govern ve i ens explica que ha estat treballant en aquesta legislació i que està a punt per

ser discutida, jo li faré una sèrie de comentaris ràpids sobre la qüestió per il·lustrar les diferències. Agafem, per exemple, l'article 3 relatiu a "definicions" i agafem l'article 3 del text estàndard -perdó, és l'article 4 el relatiu a les "definicions". En l'article 4 del model tenim una, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou, deu, onze, dotze, tretze, catorze, quinze definicions; en el projecte que se'ns presenta tenim quatre definicions. Això és molt perillós en aquestes qüestions, perquè quan intentes després anar a signar amb altres països, t'exigiran seguir el model, i si tenim una llei qualificada que fixa les qüestions abreujades amb respecte al que es referencia, entrem en situacions complicades.

Entrem en requisits, per exemple, que van més enllà en el nostre text del que es demana en les normes internacionals, i això ho veiem amb els documents i les dades que han de formar part d'una informació precisa. Però, el gran problema d'aquest text és que es centra en l'intercanvi d'informació del qual -i llegeixo- "... *disposen les entitats bancàries i financeres*". Aquest Conveni no ha de ser pas tan sols relatiu a les dades de les entitats bancàries i financeres sinó a qualsevol entitat, i això no ho contempla. Aquest és un problema greu d'aquest text i sobretot de l'estratègia que s'està seguint al voltant d'aquest text.

A continuació voldria fer menció al fet, i una observació acompanyada d'una pregunta, del fet que en l'article 8è, el procediment de notificació d'oposició, és un procediment, és el de les garanties al llarg del procediment molt més breu, molt més senzill, molt menys defensiu de la persona a la qual se li demana la informació que el que vam presentar nosaltres en la proposició de llei que vam entrar, i ens agradaria que se'ns respongués per què s'ha fet aquesta rebaixa en la protecció de la persona? Però, sobretot que se'ns expliqui per què desapareix l'article 7è del model estàndard. El model estàndard conté a l'article 7è: "*Possibility of declining a request*", és a dir, la possibilitat de no acceptar un requeriment d'informació... i nosaltres no el tenim... no el tenim.

I, seguim amb un altre problema greu d'aquest text que és la disposició derogatòria. A la disposició derogatòria es parla que: "*La present Llei qualificada deroga qualsevol norma d'igual o inferior rang que li sigui contrària i, en particular, qualsevol disposició contrària relativa a la protecció del secret bancari que figuri al Codi penal*". He estat consultant amb penalistes i, humilment m'he pres la molèstia de llegir-me... la molèstia no, l'acció de llegir-me el Codi penal. El nou Codi penal, el text del refós del 2008 relatiu al text del 2005 en cap moment parla de secret bancari, parla de violació de secrets en l'àmbit laboral que té l'excepció de la comunicació d'informació d'acord

amb les obligacions legalment previstes, i parla de la violació del secret professional.

M'agradaria saber si és que s'està confonent el tema del secret bancari amb el secret professional i amb el secret laboral, i si fos el cas, si realment volen derogar aquestes qüestions. Això seria un altre error gravíssim.

El Sr. síndic general:

Sr. Nomen, vist que de totes formes, aparentment, sou vós que voleu dirigir el debat d'aquesta Sala, i no us toca!, us he deixat fer les intervencions que ha volgut, trobo que és una falta de respecte bastant important de tractar un text que no està publicat i que no està a tràmit en aquesta Cambra, en tot cas, si el teniu i se us ha tramès suposo que això es podia fer en privat. Doncs, davant d'una actuació semblant, d'aquí en endavant, aplicaré estrictament el Reglament, el temps de paraula és de deu minuts... porteu parlant un quart d'hora.

Si teniu alguna pregunta més a formular, us demanaria que arribéssiu a la conclusió i poséssiu les preguntes que vulgueu que el cap de Govern respongui.

(Hi ha un silenci)

Teniu la paraula.

El Sr. Eusebi Nomen:

Jo sóc molt obedient, m'estava esperant...

Miri, si jo parlo d'aquesta qüestió és perquè el Sr. cap de Govern ha fet menció a aquest text. Si vostè em diu que no puc parlar d'aquest text, no parlo d'aquest text! I aleshores l'exigiré, amb tots els respectes, que els deu minuts els apliqui a tothom. O és que em tindrà un tracte diferent als altres? O és que m'està fent pressió perquè jo no pugui parlar lliurement? Doncs, aleshores suavitzem el to si us plau, i deixi'm expressar-me, que estem en un parlament.

El Sr. Josep Dallerès:

Sr. Nomen, el deixo expressar, li deixo dir, la prova és que no l'he tallat i li he deixat quinze minuts.

El Reglament diu de forma molt clara qui dirigeix els debats i l'ordre del dia diu, de forma molt clara, sobre el que es parla.

És a dir, a mi no em sap greu que vostè faci esment de qualsevol cosa que hagi dit el cap de Govern, és cert, d'un text no entrat a dins del debat d'un text. El debat d'aquest text serà quan arribi al Consell, quan estigui a tràmit al Consell, i llavors podrem

entrar en l'article tal o en l'article qual i al paràgraf o a la paraula que sigui... Avui no toca! Ni de les seves proposicions de llei que estan a tràmit, que estan entrades a tràmit i pendants que el Govern emeti el seu criteri. M'està fent referència a una llei qualificada entrada pel Govern... Escolti! ja li he dit que aquesta llei no està aquí. Està parlant d'uns articles que, per a nosaltres, no existeixen.

Llavors li demano, per favor, si vol fer una referència global, genèrica, em sembla molt bé, tal com ho ha fet el cap de Govern; i, al seu dia, quan toqui discutir-ho aquí, parlarem d'aquesta llei, però avui no toca perquè aquesta no està ni publicada al Butlletí del Consell.

Faci referència al que vulgui i li demanaria, això sí, que posi les preguntes que vol que se li contestin d'una vegada per totes.

El Sr. Eusebi Nomen:

He d'entendre que ja no puc parlar més, doncs?

El Sr. Josep Dallerès:

He dit que sí, que posi les preguntes que consideri adequades.

El Sr. Eusebi Nomen:

És que com que ha dit fa un moment que ja he parlat durant quinze minuts i que m'aplicava el Reglament estricte a deu minuts, jo ja no sé on estic...

El Sr. Josep Dallerès:

Miri doncs, Sr. Nomen, li diré que, ja que hem d'anar així... a mi no em fa res, estic acostumat a repetir les coses. Abans d'entrar m'ha demanat: "Quant de temps?", i li he dit: "Escolteu, disposareu...", i no penso controlar, quinze minuts... vint minuts. M'heu demanat: "Igual necessito més". Tampoc li he dit que no. Ara, si una vegada entrat en el debat vostè no es comporta...

El Sr. Eusebi Nomen:

Que no em comporto?

El Sr. síndic general:

No, no, no, és tan senzill com això. Llavors, aplico estrictament i aplicaré d'aquí en endavant estrictament i per a tothom... és evident!... és evident que és per a tothom, l'article 63 del Reglament que són deu minuts. Avui no ho he

respectat per a vostè, doncs, tampoc ho respectaré pels demés en aquesta primera tanda.

Teniu la paraula Sr. Nomen.

El Sr. Eusebi Nomen:

Molt bé.

Aleshores, si agafem, deixarem aquest text, eh? perquè veig que hi ha una certa sensibilitat quan es parla d'aquest text... i mira que hi ha coses interessants per parlar, eh?... però, bé... no podem parlar d'això avui.

Per tant, parlarem d'una altra qüestió. El Sr. cap de Govern ha dit que volia signar amb dos, tres, potser cinc països i ha fet el discurs de qualitat. Tampoc parlarem de tot això, perquè no es pot parlar... bé, no passa res!

Amb el discurs de qualitat que ha fet...

El Sr. Josep Dallerès:

No, Sr. Nomen! No li he dit que no fes referència als convenis, eh? No pretengui interpretar les paraules. Sóc molt clar.

El Sr. Eusebi Nomen:

Si jo no li he dit res d'un conveni...

El Sr. Josep Dallerès:

No, diu que no li he permès parlar dels convenis, que això no toca... No.

El Sr. Eusebi Nomen:

Jo no he dit això. Potser no m'ha deixat parlar "d'això", però vostè no sap el que és "això".

(Hi ha un silenci)

El Sr. Josep Dallerès:

Sr. Nomen teniu la paraula i aneu de pressa perquè si heu de posar alguna pregunta, porteu manipulant la paraula des de fa pràcticament vint minuts.

El Sr. Eusebi Nomen:

Però no pas sol, eh?

Aleshores, tenim la següent qüestió i és que -llegeixo el text de la premsa-: "El Sr. Bartumeu va explicar que un acord amb las Bahamas o amb l'Illa de Man no tindria la mateixa qualitat que un acord amb França o amb Espanya".

Jo en aquesta qüestió pregaria al Govern, i de veritat de tot cor que ho pregaria, que no es faci cap acte que es pugui entendre com a discriminatori, i aquesta és una observació clara que li vull fer perquè avui ha tornat a parlar que si amb uns països sí i que si amb altres estem molt distants... no!

Perquè miri, Bèlgica ha signat amb Luxemburg, amb Singapur -que no és que quedi massa a la vora-, però també amb l'Illa de Man, aquestes que vostès van dir que amb Illa de Man o Bahamas no tindria la mateixa qualitat, doncs, resulta que per a Bèlgica sí que la té perquè ha signat amb Luxemburg, Singapur, Illa de Man, San Marino, Seychelles, Dinamarca, França o Austràlia -que tampoc queda a la vora-, Regne Unit, Holanda, Mònaco i els Estats Units.

Per tant, si us plau, no discriminem amb països. Ja ens vam fer famosos amb el tema de Dubai, ara no cal que ens en fem famosos amb el tema de l'Illa de Man. Respectem a tots els països, respectem a totes les nacions i així també serem respectats nosaltres.

Però, si aquest discurs de *"no signo amb aquests, perquè no són rigorosos"*, nosaltres sí que som rigorosos, nosaltres només fem allò que és rigorós. Em recorda massa al discurs que ja vaig sentir durant l'època dels Srs. excaps de Govern Forné i Pintat, que deien: "Nosaltres no signarem la carta perquè aquesta carta la signen els que no són seriosos, i després no faran res. Nosaltres sí que som seriosos. Nosaltres com que sí que som seriosos no signem la carta"... Doncs, ara resulta que com que el Partit Socialdemòcrata és seriós i rigorós, no signarà amb territoris d'aquests allunyats.

Miri, aquest discurs és un discurs equivocat, perquè tan sols ens porta a un punt, aquest discurs que és que tot i signar amb França i amb Espanya seguirem a la llista grisa, a la llista fosca de l'OCDE.

I nosaltres li fem una observació molt clara i és una observació d'exigència, i exigim que faci com Bèlgica o com Luxemburg, i és que signi amb dotze països abans de Pittsburg i no discrimini.

De la qüestió que també ha parlat avui del full de ruta: que no es poden negociar les qüestions dels convenis de doble imposició, que no es pot negociar res més que l'intercanvi de dades... Miri, això no és cert! I li posaré un exemple de com altres països sí que negocien bé. Agafem, per exemple, el Conveni signat entre França i Jersey. El Conveni signat entre França i Jersey en el seu article 10 introdueix l'equivalència a un Conveni de doble imposició en matèria de pensions. Si bé és un conveni que el seu títol és *Acord entre el Govern de la República Francesa i el Govern de Jersey per l'intercanvi d'informació relativa a qüestions fiscals*, en el seu article 10 hi ha un

acord conforme les pensions que, en un cas es paguen impostos a França, i en l'altre cas paguen impostos a Jersey i, per tant, és un mecanisme de doble imposició.

Per tant, països com Jersey, doncs, sí que han estat capaços d'introduir qüestions de convenis de doble imposició dins d'aquestes negociacions.

Per tant, si us plau, no ens vingui amb aquest discurs de la por, que no es pot fer, que això no es pot fer perquè... no sé si es pot fer o no es pot fer però hi ha gent que sap com es fa; per tant, jo entenc que sí que es pot fer. És més, nosaltres almenys sabem com es fa això.

Miri, aquest projecte, aquesta situació, aquesta estratègia que ens ha vingut a explicar avui, que ens ha vingut a informar de l'estratègia de fer passar aquest projecte en tràmit d'urgència, perquè a mitjans d'agost es pugui aprovar aquest Projecte de llei del qual no es pot parlar i per a mitjans de setembre tenir-ho aprovat per signar amb França... és un error gravíssim! perquè ens situarà havent fet intercanvi de dades però encara dins de les llistes fosques de l'OCDE i, per tant, subjecte a tota mesura que s'hagi de prendre contra els països que estan a les llistes fosques.

Nosaltres el que li suggerim és que no faci un tràmit d'urgència, faci un tràmit d'extrema urgència i, la setmana que ve seguim-nos a treballar, si és que es pot treballar, seguim-nos per fer tots els comentaris que m'hagués agradat fer-li a vostè avui perquè ja comencéssim a treballar, però que no he pogut fer perquè m'estan limitant la paraula en aquest sentit, i posem-nos a treballar per treure Andorra d'aquest problema perquè quan hi ha problemes, es parla i no es limita la capacitat de parlar! I si jo vinc aquí per veure una informació sobre una feina que hem fet seriosa i rigorosa, exigeixo que se'ns deixi parlar.

No ha pogut ser? Bé, ho hem intentat.

En tot cas, trametre-ho per extrema urgència, posem-nos la setmana que ve tots plegats a treballar, deixem-nos estar de vacances d'una vegada, passem aquest text, signem amb França, Espanya i Portugal, és clar que sí, signem amb nou països més -signem amb dotze països en total-, sortim de la llista i obrim les oportunitats a Andorra que Andorra es mereix, traiem Andorra ja d'una vegada d'aquesta llista negra, deixem-nos estar dels textos de l'ABA que es trameten de forma secreta i que exigirien més transparència, i sobretot deixem-nos estar de textos com aquest que se'ns ha passat d'unes mancances molt fortes.

I, amb tot això, li vull dir una cosa molt clara, que és: no compti amb els nostres vots per a aquest projecte que ens ha explicat vostè; no compti amb els nostres

vots per enfonsar Andorra. Tiri endavant el que li hem demanat: extrema urgència, i la setmana que ve ens hi posem, aprovem la Llei, es va a dotze països, es signa en dotze països, es signa junt amb un acord d'un full de ruta en el qual aquí el que fem és un primer pas dins d'una sèrie de passos i, aleshores, no tindrà els nostres vots, no, tindrà els nostres vots, tota la nostra col·laboració, ajudarem en el que calgui, encara que sigui portant cafès...

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Nomen.

Recordaré per a tothom que els consellers, segons l'article 60, seran cridats a atenir-se a la qüestió sempre que se n'apartin, i així ho aplicaré sempre que sigui necessari.

Pel Grup Parlamentari Reformista té la paraula el Sr. Joan Gabriel.

El Sr. Joan Gabriel:

Gràcies Sr. síndic.

Senyories, miraré de centrar-me en la qüestió i no desviar-me massa. Suposo que tinc una mica de temps, Sr. síndic.

Gràcies.

Bé, en primer lloc, voldríem, doncs, valorar, aquesta compareixença del Govern, aquesta demanda del cap de Govern, per venir al Consell General, al Parlament d'Andorra, a explicar, doncs, els mecanismes, les actuacions, que des que va estar envestit, també, en aquesta sala, va prendre jurament o promesa, doncs, ha fet i continua fent.

Volem constatar des de Coalició Reformista, doncs, la gran importància que avui des del Govern es dona a aquesta declaració de París. I estem contents, estem satisfets que el grup parlamentari també, doncs, que dona suport al Govern en aquest cas, doncs, hagi passat de la demagògia destructiva d'un cert moment, quan es va fer aquesta carta, a un element, -jo m'atreiria a dir-, important i cabdal pel futur del nostre país.

Avui, doncs, aquí, vull retre homenatge a l'excap de Govern, al Sr. Albert Pintat Santolària, doncs, per aquest document que en el seu moment va ser molt criticat. I també motiu, que tots recordarem de la campanya electoral. I avui, doncs, ens donem compte que no, que també és aquesta una bona guia.

Nosaltres ens en felicitem, i també no podem fer altra cosa que felicitar al Govern, doncs, per seguir el compliment d'un compromís contret pel Govern

d'Andorra, el qual avui, doncs, estan asseguts a la taula central del Consell General, representant.

Alhora som conscients de la transcendència d'aquesta Llei, d'aquesta iniciativa legislativa, d'aquest Projecte de Llei, doncs, que molt amablement, el Sr. cap de Govern ens va facilitar als grups parlamentaris, amb els quals hem tingut la possibilitat de poder-hi treballar, i portar, doncs, les nostres opinions en pro del que ha de ser un text definitiu.

Creiem, i també compartim amb el Sr. Nomen, -com no!-, que estem en un moment, doncs, intens, en un moment de fragilitat, en un moment on, també, el cap de Govern, ens ha dit reiteradament, doncs, que el temps és important. I nosaltres també creiem que aquest temps és important, i també volem donar, doncs, aquest temps suficient al Govern, perquè pugui arribar als compromisos contrets i Andorra pugui estar en les condicions, com qualsevol altre país, amb les millors condicions, en la propera reunió del dia 24 de setembre.

La nostre intervenció, la intervenció que avui presento, és més aviat una reflexió del Grup Parlamentari Reformista que una sèrie de preguntes. Sí que hi ha, doncs, una sèrie de demandes, doncs, que creiem legítimes, com el grup parlamentari ha de fer al Govern, dins aquest procediment que realment, doncs, s'ha hagut d'escurçar, com molt bé ha dit abans el Sr. cap de Govern, en base a la declaració que es va signar a París. La declaració que se signa a París donava un marge de calendari molt més ampli del que, finalment, doncs, en l'última reunió que es va celebrar a Londres, doncs, es va escurçar.

Doncs, voldríem parlar en primer lloc del procediment i de la forma, en segon lloc de les aportacions, que el nostre grup parlamentari voldria que aquesta Llei i els futurs acords tinguessin en compte. I tercer, una mica, doncs, de les conseqüències que comportaria fer o no fer, o depèn del que fem.

Quant al procediment i a la forma, doncs, evidentment som coneixedors de la convulsa i de la convulsió financera i de la intenció dels grans estats per redefinir el nou model de capitalisme i la seva ferma voluntat d'entrar en un moment, doncs, segurament que canviarà la història, i benentès la manera de fer. És a dir, fins ara, els grans organismes internacionals, des que es prenen resolucions fins que s'aplicaven, hi havia un marge de temps que tots els països ens hi repenjàvem dient "miri, ja ho farem". Ja ho farem, ja ho farem... aquesta vegada, doncs, s'han endurit les seves resolucions, han

accelerat aquest procés important d'exigència als demés, i Andorra, doncs, no en som cap excepció.

Veiem, també, doncs, que tenim poc temps de maniobra, tenim poc marge de maniobra, i repetim, doncs, la urgència que és el temps. Encara creiem que estem a temps perfectament de complir, doncs, amb aquests compromisos.

L'executiu, com a responsable de la política exterior, que és el que ha de fer, com avui, venir aquí al Consell, demanar l'opinió dels grups parlamentaris, tenir-la present. I en tot cas, amb el major suport parlamentari que vulgui rebre, doncs, transportar-la en un document, com pot ser aquest Projecte de Llei. Però, en virtut de l'article 64 de la Constitució, és el que li correspon signar convenis, ja que sabem que els convenis passen per sobre de qualsevol llei interna que pugui tenir un país.

Vol dir que a nivell de procediment, el Govern podia emparar-se en dos camins. Un camí era establir un conveni, el TIEA, els tractats de la doble imposició unilateralment amb el país d'origen, i una vegada, doncs, acabat aquest tractat, portar-lo al Consell per a la seva aprovació. O l'altre camí, doncs, que empara Govern, és portar el text abans, al Consell per a la seva aprovació i en base d'aquest text, establir els convenis. Les dos fórmules, doncs, entren dins el nostre ordenament jurídic. Nosaltres les respectem; no pot ser d'altra manera. Però, en tot cas, sí que citem, doncs, que hi havia dos camins, Sr. ministre d'Exteriors, com vostè coneix molt bé, per poder-ho aconseguir.

Dit això, nosaltres no entrarem a valorar avui la Llei en si. Sí que farem i volem fer una sèrie de puntuacions, una sèrie de reflexions en base del que creiem important, del que creiem necessari, i del que, sota el nostre punt de vista, hauria de contenir, hauria de refermar, no només la Llei, sinó els futurs acords, els futurs tractats que es puguin signar.

Nosaltres creiem que avui estem en un dels debats, i aquí també compartim l'opinió del Sr. cap de Govern, dels que marcaran la nostra història, dels més importants que s'hagin pogut celebrar en aquesta Cambra per al nostre futur.

Evidentment, també, compartim el neguit del president d'APC, el Sr. Eusebi Nomen, quan diu i afirma, doncs, que evidentment el nostre futur depèn d'aquesta iniciativa legislativa i dels tractats que es puguin fer. Hi estem completament d'acord.

Quant a la Llei i als futurs acords, voldríem deixar, doncs, constància que el grup que presideixo no entrarà en la valoració de quin tipus de Llei s'ha d'entrar a tràmit per l'intercanvi d'informació. M'explico. Es podria agafar, doncs, un model de la legalitat actual, de la legislació andorrana en vigor, i

fer les modificacions a tots aquells apartats, des del Codi penal sigui l'etcètera, que puguin ésser modificats o fer una llei genèrica. Una llei genèrica, doncs, que modifiqui tots els punts referents a això, o bé, seguir el model del TIEA, del que representarà, doncs, aquest tractat de doble imposició, i fer-lo servir de model estàndard per a la negociació.

Això sí que permet, doncs, al Govern, poder fer el dia de demà uns intercanvis d'informació amb altres països, i el Consell, també en virtut del l'article 64.1 de la Constitució, estarà informat puntualment, i a no ser que es modifiqui, no caldrà l'aprovació tàcita de tots els acords internacionals que es puguin fer.

Nosaltres aquí, doncs, ho deixem a la lliure decisió del Govern. Entenem que és el responsable de la política exterior, i si creu, doncs, que aquest és el camí a seguir, nosaltres el respectarem. No podem fer altra cosa. El que sí volem dir i també en referència, una vegada més, doncs, a aquesta declaració, d'aquesta carta signada a París, en part, doncs, del seu contingut, una sèrie de considerants que els resumirem molt breument. No els explicaré, els resumirem en deu punts.

El primer: sota el nostre punt de vista, demanem, i així crec que ho compartim tots els aquí presents i el Govern també, que ha de complir, -com no pot ser d'altra manera-, les exigències i els estàndards de l'OCDE.

El segon punt: que defineixi clarament la naturalesa de la informació objecte de l'intercanvi.

El tercer punt: que la regulació del secret tributari contempli les excepcions dins els estàndards acceptats internacionalment.

El quart: que reguli clarament la possible prescripció de l'obligació tributària en relació al qual se sol·licita la informació.

El cinquè: -ja s'ha dit, el Govern també l'ha dit-, que s'identifiqui el principi de reciprocitat. També es troba dintre del text que ens han facilitat molt amablement.

El sisè: que per obrir el procés d'intercanvi del país sol·licitant, hagi exhaurit tota la seva tramitació amb el seu sistema jurídic intern.

El setè: que no creï contradiccions amb el nostre sistema jurídic.

El vuitè: que inclogui el compromís de la no retroactivitat. També s'ha dit en aquesta sala.

El novè: que estableixi una referència... -parlo de la Llei i dels possibles tractats TIEA's de doble imposició, no només de la Llei-, que estableixi una referència als posteriors convenis, amb la clara intenció del país signant de negociar amb molta

urgència els convenis de doble imposició, que després explicarem la importància que té per a nosaltres.

I l'últim punt al que nosaltres fem referència, insisteixo, no a la Llei o als tractats on es pugui identificar: que reforci els MOU's ja existents amb França, Espanya i Portugal, signats pel Govern anterior, per la legislatura passada, en els quals, segurament i probablement, ens poden ajudar a avançar molt més ràpid al moment, doncs, que s'hagi d'establir aquests susdits convenis de doble imposició.

En resum, voldríem, demanem, exigim que el Govern actuï, que sigui intel·ligent. Nosaltres li donarem el temps i després explicaré com li donarem el temps suficient perquè ho pugui fer, que tinguem i assolim els mateixos compromisos, ni més ni menys, països que han sigut referència per a Andorra i continuen sent referència com Suïssa o Luxemburg. No exigirem ni millors resultats ni pitjors, però sí que ens agradaria, volem i exigim, doncs, que siguin aquests, que continuïn sent aquests referents com a el mal pitjor.

Nosaltres estaríem, com deia, en disposició de facilitar o no, el Projecte de Llei que entri el Govern a tràmit. Estaríem en disposició de fer-ho sempre i quant, doncs, aquests deu punts per a nosaltres es prenguessin en consideració sota la forma de reunió o sota la forma de trobada parlamentària o sota la forma que se li vulgui donar, no és la forma que ens preocupa sinó el contingut. I si aquests punts, doncs, per a nosaltres ens satisfà dins de la iniciativa legislativa que el Govern vol presentar, avui ens comprometem aquí, doncs, públicament a accelerar en tot el que faci falta, el procés legislatiu, i potser anar més de presa, inclús, que el procediment d'extrema urgència. És a dir, una vegada arribat a aquest acord inicial, pel Grup Parlamentari Reformista, el compromís nostre serà tan sincer amb pro de l'Estat i del país, que implícitament podria el Govern actuar per fer els acords que cregui oportú, amb els països, doncs, que hagi negociat, de convenis de doble imposició, per arribar al màxim possible en aquesta Cambra amb l'aprovació del text ja consensuat i negociat el mes de setembre o quan ho cregui oportú, i validar automàticament tots aquells convenis que mentrestant hagi pogut signar en un acord tàcit de part de la nostra casa i del nostre grup parlamentari.

Aquesta és una de les propostes que nosaltres, avui, fem per anar i ajudar a guanyar aquest temps. S'hagués pogut i podríem entrar també, a valorar, doncs, si s'ha utilitzat bé aquest temps per part del Govern. S'haguessin pogut fer altres coses. Evidentment, s'hagués pogut fer. No volem parlar

del passat, volem parlar del present, volem parlar de solucions, i intentem i intentarem, doncs, donar les solucions en positiu. Cosa que esperem que durant la legislatura, doncs, puguem anar contribuint.

Amb aquesta proposta, doncs, de part de CR, per donar suport o no donar suport, doncs, a aquest text legislatiu, acceleraríem, donaríem el temps suficient perquè el dia 24 de setembre, a Pittsburgh, el Govern pogués arribar, si ho creu convenient, dotze, deu, vuit, catorze o els quinze, doncs, TIEA's necessaris per sortir de totes les llistes i està en condicions com els millors països i haver demostrat, doncs, aquesta transparència.

Per cloure la nostra intervenció, una breu referència, segons el nostre punt de vista, a les conseqüències, una mica, doncs, sota el nostre punt de vista, que aquestes iniciatives poden comportar per al país. Que suposo també que tots els que estem aquí no només en som coneixedors, sinó que també compartim, però creiem, doncs, que s'han de dir.

La supervivència de qualsevol país es basa en el seu sistema fiscal. El sistema fiscal forma part de la sobirania d'un país, tots ho sabem. Andorra tenim per desenvolupar, així ho hem dit, nosaltres manifestem i tornem a dir, doncs, que ens agradaria que pogués ser per consens el nou marc fiscal. Pel nou marc fiscal ens referim a la imposició directa. Ho hem dit a la campanya, els tres grups hem convergit a aquesta necessitat. I aquest és el que ens donaria que, una vegada, doncs, aquest nou marc fiscal d'imposició directa estès a tràmit parlamentari, la disposició de negociar, doncs, aquests convenis de doble imposició amb algun dels països, amb d'altres potser ja no caldria, es podria fer, doncs, ja en aquest moment.

Però sí el que voldríem és que el compromís del país signant amb el tractat de doble imposició sigui el màxim implícit possible, perquè això no només dependrà del Govern, sinó de la manera de negociar i del país, evidentment, amb el que es negociï, que hi hagi aquest compromís. Aquest compromís, entenem nosaltres, que ha de ser el que ens ha de treure, ens ha d'obrir. Nosaltres veiem dos apartats importants de referència.

El primer, doncs, és la pròpia supervivència. El model fiscal avui, en el moment que estem de recessió i crisi, pot ajudar al nostre teixit empresarial, al nostre teixit social, i mantenir, doncs, aquesta sobirania fiscal que qualsevol país, i Andorra també, ha de tenir.

I la segona, doncs, la possibilitat que ens ha de donar de generar, no només els acords internacionals bons per al nostre país, sinó l'oportunitat a la nostra

societat d'obrir-se, doncs, a uns mercats que avui en dia difícilment t'hi pots obrir.

Se'm diu i hem sentit en aquesta sala una referència... jo només vull donar un complement d'explicació. Els governs anteriors, el Govern Forné, el Govern Pintat, han dit reiteradament, doncs, que aquesta carta no calia signar-la. Jo l'únic que recordo, i suposo que les actes així ho corroboren, s'havia dit, s'ha dit i s'havia criticat que no se signés una carta per sortir de la llista dels paradisos fiscals que tenia l'OCDE. És cert. Així consta en les actes. Però també es deia a continuació, que no es volia ser els primers i tampoc els últims. Si ens descuidem som els últims. És cert, perquè el món ha evolucionat molt de pressa. Nosaltres ho hem dit durant la campanya. No estem a la fi del món, però sí que estem al començament d'un nou món. El moment és excepcional, les mesures han de ser excepcionals. S'ha accelerat molt de pressa, però en tot cas, el que sí que dèiem per complementar el que s'ha dit aquí, és que se signaria la carta quan Andorra estès en disposició de complir la carta. No signar una carta quan no es podia complir com en altres països. Simplement és un complement d'informació per ratificar la feina de les persones, doncs, que han servit també a la utilitat pública en llocs destacats.

Dit això, reiterar el nostre compromís, el nostre suport com no pot ser d'altra manera, i el nostre reconeixement a la carta signada a París, en part amb el seu compliment. I recordar, doncs, que el grup parlamentari al qual jo avui represento, pot estar al costat del Govern per aquests afers d'Estat i pels que convinguin, sempre i quant, doncs, es tinguin en compte les nostres aportacions, sempre i quant els convenis de doble imposició treballin a un ritme molt més important, i sempre i quant el compromís, i aquest sí que per a nosaltres és important, del nou model fiscal es pugui buscar primer el consens necessari per poder-lo tramitar, entrar a tràmit parlamentari al més breu possible. Si aquest compromís és ferm, és cert, s'obriren segurament, doncs, camins per treballar aprofitant aquesta exigència, com molt bé deia el Sr. cap de Govern, del nostre copríncep francès, d'exigir a Andorra aquesta cooperació internacional, aquesta transparència, però també la reciprocitat que ha d'ajudar-nos a aquest futur per Andorra. Ens pot ajudar avui, i aquí nosaltres demanarem al moment, doncs, que fem la reunió amb el Govern, si així el Govern ho creu necessari o convenient, doncs, un calendari d'actuacions per poder definir, blanc sobre negre, quan es pot fer, fins on es pot arribar i quina ajuda podríem tenir.

Aquesta és la nostra observació, aquest és el nostre posicionament. I aquí, Sr. cap de Govern, quan hi

hagi matèries d'Estat i amb aquesta manera de treballar, sàpiga que els Reformistes, que representem de l'aspecte andorrà, a la casa ens hi trobarà per treballar per l'Estat andorrà.

Moltes gràcies Sr. síndic, senyores i senyors consellers generals.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Gabriel.

Pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata té la paraula el Sr. Francesc Rodríguez.

El Sr. Francesc Rodríguez:

Moltes gràcies Sr. síndic.

Senyores i senyors consellers, Sr. cap de Govern, senyores i senyors ministres.

Exposaré ara breument l'opinió del Grup Parlamentari Socialdemòcrata sobre les manifestacions del cap de Govern. Exposaré, insisteixo, les del grup parlamentari, no les del partit, que en tot cas el partit, si es vol manifestar, ja ho farà en el seu moment. I ho faré des de la sinceritat, com sempre ho hem fet, com no pot ser d'una altra manera. Com sempre ho ha fet aquest grup parlamentari, no des de la demagògia, que difícilment pot ser constructiva, perquè normalment sempre és destructiva.

Tal com ha exposat el cap de Govern, la Declaració de París marca un abans i un després pel que fa a la participació d'Andorra a la lluita contra el frau fiscal, que des de fa anys la comunitat internacional ha vist la necessitat de perseguir. Amb aquella Declaració del cap de Govern del moment, el Principat adopta uns compromisos i un calendari per a la consecució dels mateixos que ens marquen l'inici del camí a seguir.

Penso que avui ningú pot posar en dubte la necessitat de donar compliment a aquells compromisos i, per tant, d'adoptar de forma immediata unes disposicions legislatives que permetin signar un acord d'intercanvi d'informació en matèria tributària, especialment amb França. Tanmateix, com molt bé ha exposat el Sr. Bartumeu, l'evolució dels esdeveniments des del 10 de març, -també ho ha exposat el representant del Grup Reformista-, ha estat constant i ha significat que avui el Govern ens presenti un calendari i un full de ruta poc o molt diferent dels de la Declaració de París.

D'entrada volem dir que, també, en aquesta qüestió, la fita que ha de perseguir Andorra no és la d'anar a remolc dels esdeveniments, com massa sovint s'ha fet en els darrers anys. L'interès del país és avançar-

se i treballar de forma decidida encara que sense precipitació, per aconseguir que Andorra sigui un més dels membres de la comunitat internacional que no basen el seu futur en l'engany i en la deslleialtat; i això des d'unes condicions internes favorables per al progrés i la creació de riquesa.

Més d'una vegada hem dit que allò que hauria estat ideal és poder actuar de forma pausada i seguint una lògica evident, començant amb l'establiment de la legislació necessària per afrontar una reforma coherent i ordenada en el temps del nostre sistema fiscal amb la finalitat de fer-lo homologable, quant a figures impositives, -el que no vol dir que hagin de ser estrictament les mateixes-, per després signar amb els països que escaigui els acords necessaris per evitar la doble imposició -amb la inclusió de les clàusules escaients relatives a l'intercanvi d'informació fiscal-, i així aportar una de les eines essencials que han de permetre a la nostra economia obrir-se al món, com molt bé heu dit. Coincideixo plenament. I això, tant en el sentit de captar noves inversions per desenvolupar el teixit productiu del país com el d'oferir a l'exterior -sense restriccions de caràcter fiscal- la riquesa de l'oferta dels emprenedors andorrans.

Malauradament, la tossuderia en no voler fer els deures que, des de fa anys, ens aconsellava la comunitat internacional i que ara, cansada d'esperar i de rebre respostes evasives, ens exigeix, fa que haguem de córrer i invertir un ordre que segurament hauria estat el natural, però que avui, tocant de peus a terra, hem de convenir que ja no és possible assumir.

El camí que l'executiu vol seguir, tal com ens l'ha exposat el cap de Govern fa una estona, ens sembla coherent i el millor possible en les circumstàncies en les quals ens trobem. Per tant, queda clar que tenen el nostre suport per tirar endavant els compromisos adquirits per l'Estat en la declaració de París en els nous terminis detallats. Quant a la primera de les accions previstes, -la tramitació urgent d'un Projecte de llei d'intercanvi d'informació en matèria fiscal-, ens comprometem a fer-li arribar en els propers dies els pocs suggeriments de canvis que pensem que caldria aportar a l'esborrany que van tenir la consideració, ara fa deu dies, de trametre als grups parlamentaris.

Compartim plenament, també, la necessitat d'arribar, de forma immediata, a l'establiment d'un acord amb el Regne d'Espanya similar al que haurem signat amb la República Francesa, així com d'avançar sense demora en l'establiment de les condicions necessàries per poder signar acords similars amb altres estats del nostre entorn econòmic fins arribar a la xifra que tots sabem i que ha estat

citada diverses vegades en aquesta sala aquest matí, com a mínim.

Finalment, cal dir que ens ha agradat escoltar que els acords d'intercanvi d'informació fiscal que el Govern creu necessari signar no exclouen la negociació i la signatura de convenis per evitar la doble imposició. Volem que quedi clar que per a nosaltres, tal com he apuntat anteriorment, és essencial que el final d'aquest procés ens porti, de la forma més ràpida possible, a la signatura d'un màxim de convenis per evitar la doble imposició, i que els acords previs que ara cal signar de forma urgent amb diferents estats per procedir a l'intercanvi administratiu d'informació fiscal a la demanda, de forma no retroactiva i seguint unes pautes ben concretes i estructurades, només pot ser un pas previ a l'establiment d'aquests acords per evitar la doble imposició, en el marc dels quals és on caldrà fixar de forma definitiva com es fa l'intercanvi en matèria fiscal.

Aquesta és l'opinió del nostre grup. Per tant, repeteixo, el Govern pot comptar amb el nostre suport per tirar endavant tot aquest projecte que l'anterior cap de Govern va signar el dia 10 de març passat a París, i que pel qual els esdeveniments han fet que hagi estat necessari canviar el calendari.

Moltes gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. Francesc Rodríguez.

Sr. cap de Govern teniu la paraula per contestar.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

En l'ordre en el qual han intervingut els presidents dels grups parlamentaris, primer per precisar al Sr. Nomen, d'Andorra pel Canvi, que jo crec que el Diari de sessions confirmarà el que ara jo li contesto. Jo no he dit que només volguéssim, el Govern d'Andorra, signar amb França i Espanya. Jo el que he dit és que el calendari era tant apurat que enteníem que com a mínim per poder satisfer les exigències -exigències- que se'ns manifesten a París, com a mínim hem d'haver establert el conveni amb França per poder ser amb Espanya.

En podrem fer més? Segur! I ara li comentaré. I sabem que en cap moment de la meva intervenció, entenc jo, amb tots els respectes per la seva interpretació es pot deduir, que nosaltres, el Govern d'Andorra, pensem que amb dos o amb un i mig ja en tindríem prou. No ho hem dit això! Al contrari, en la intervenció queda clar que aquests són els primers, i que acte seguit, rapidíssimament he

enunciat una sèrie de noms de països, -en podia haver posat d'altres-, són països amb els quals ja hem parlat, i, per tant, una vegada tinguem l'habilitació legislativa podrem arribar molt ràpidament a la xifra de dotze.

La qüestió de la qualitat dels països que vostè m'ha volgut fer dir el que no vaig dir als mitjans de comunicació, malgrat la interpretació que li respecto que vostè fa, jo no ho vaig dir. I en tot cas, i amb tots els respectes pels mitjans de comunicacions, jo demanaria que ens atenguéssim al que he dit avui aquí que estarà al Diari de sessions i el text està ja imprès. Jo el que he dit en aquesta qüestió és que la noció de qualitat ens l'han explicat a l'OCDE. I l'OCDE el que ens ha dit és que no entendria que signéssim amb dotze països allunyats. Això no vol dir que jo estigui menystenint a ningú. És més, sàpiga que nosaltres hem parlat amb San Marino i amb Mònaco, països amb els quals l'OCDE entén que també podem signar o no signar, això és una decisió del Govern d'Andorra i la decisió de ratificar-ho serà d'aquest Consell General, però que l'OCDE no entendria i la comunitat internacional no entendria és que signéssim amb tots els petits i no signéssim amb els veïns. Això és el que es diu en el meu discurs.

El tràmit d'extrema urgència que vostè suggereix. Miri, això sí que nosaltres des del respecte més absolut a la Cambra farem el que digui la Sindicatura, i el que digui la Junta de Presidents i la Comissió Permanent i les instàncies del Consell General. Nosaltres entenem que perquè es pugui discutir raonablement la qüestió, doncs, el tràmit d'extrema urgència és un tràmit que violenta i que fa grinyolar el debat parlamentari, i el Govern no té la més mínima intenció de fer-ho. Ho vaig dir en el debat d'investidura, ho vaig dir en el discurs de presa de possessió, i no penso canviar la manera d'actuar. Si el conjunt de grups parlamentaris creuen que això es pot fer per tràmit d'extrema urgència, doncs, evidentment que el Govern no els hi dirà pas que no. Perquè nosaltres no ens hem de posar a treballar. Ja fa dies que treballem. Fa set setmanes que no hem parat de treballar caps de setmana inclosos. Per tant, tenim els dossiers a punt i podem fer-ho quan el Consell General decideixi de fer-ho.

En resposta a la intervenció de Coalició Reformista, del seu president, a veure, a la Declaració de París no farem servir el retrovisor, però ja deia en el parlament inicial d'aquesta sessió que en el debat d'investidura jo ja vaig assumir en el meu discurs, com també va fer vostè en el seu, que havíem de complir amb la Declaració de París. Per tant, no ho he vingut a dir avui aquí, sinó que ja ho havia dit fa unes quantes setmanes. El text que vam enviar als

tres presidents de grup parlamentari, com el seu títol indica, és un esborrany. I és un esborrany que no solament necessita millorar, sinó que jo ja he pres notes aquí de les intervencions dels tres presidents, i després, més endavant, en el lloc que correspongui, segur que entre demà i la setmana vinent podrem parlar-ne amb els presidents de grup.

El calendari s'ha escurçat. Sí! I coincidim tots a veure-ho així.

He recollit... m'ha costat, perquè fa temps que no prenia apunts tan ràpid, però he recollit els deu punts menys el tercer, però després ja me'l recordarà vostè. Jo crec que són deu punts que no solament hem d'assumir perquè Coalició Reformista ens ho demana, sinó que alguns d'ells, almenys tres dels deu, jo diria que quasi els he enunciat en el meu parlament. Per tant, els hi agraeixo la seva responsabilitat d'Estat i estic segur que ens posarem ràpidament, o en tot cas, ens podrem posar d'acord en un termini raonable de temps.

Demanda i exigència que no siguem més maltractats que Suïssa i Luxemburg. Segur! Jo ja he fet declaracions públiques, i per tant coincideixo totalment amb vostè. Suïssa i Luxemburg tenen un avantatge sobre nosaltres, -i vostè ho sap-, que és que Suïssa i Luxemburg han fet aquest Conveni, per exemple amb França, com un afegit al seu Conveni per evitar la doble imposició. Nosaltres no podem fer aquest *addendum*, però sí que podem intentar recollir, i en tot cas, ja hem demanat informalment a França que no podem ser més maltractats que Suïssa i Luxemburg, o menys ben tractats, més ben dit.

Li he d'agrair, però molt sincerament i molt clarament la seva disposició a permetre que s'acceleri el procés de signatura. Això em permet fer una reflexió que potser podia haver fet en la intervenció inicial, que és que el Govern, una vegada constatat que hi ha aquest escurçament dels terminis i aquesta necessitat d'Estat d'anar de pressa, d'apressar el pas i d'accelerar, com he dit, tenia diverses vies per intentar-ho fer. Una via era la de fer els convenis, com vostè apuntava, i després demanar la ratificació parlamentària. Nosaltres, en la línia de ser molt curosos en la relació amb el Consell General, que és el que controla i impulsa l'acció del Govern, no hem volgut emprar aquesta via. I per tant, amb molts interlocutors internacionals, he citat Mònaco, he citat San Marino, puc citar Bèlgica i Holanda, que ens demanaven de firmar ja, els hi hem dit que nosaltres no firmariem res fins que no haguéssim passat pel Consell General.

El que passa, és que, evidentment, el text de Llei que finalment es porti a la Cambra també podria ser molt més senzill. Podria ser un text que digués que es

faculta el Govern per signar convenis de doble imposició quan pugui, i ara, d'intercanvi d'informació a partir d'aquest mandat, i a més a més, pot prendre en consideració una disposició, que ja es posaria també a la Llei, perquè es tranquil·litessin les persones que estan sotmeses al secret professional, al secret bancari, que no es poguessin veure afectades per les actualment vigents disposicions legislatives.

Per tant, a mi em semblava, -em puc haver equivocat-, que no n'hi havia prou en signar i que després, pel fet que vostè molt bé ha assenyalat, que un conveni internacional, -ho diu la nostra Constitució-, se situa per sobre de la legislació ordinària, doncs, ja n'hi havia prou. Això podia generar, ens semblava a nosaltres, inseguretat en els operadors del sector financer. I estem tots d'acord en aquesta sala. En el que estic segur és en què ningú vol ensorrar Andorra, sinó enfortir-la, que el que hem de fer és donar tranquil·litat als mercats, als operadors i als clients i treballadors de les entitats financeres i bancàries.

Per tant, estem a la disposició de tots els grups, i especialment de Coalició Reformista que ens ha fet aquest llistat de deu, per posar-nos ja a analitzar com i de quina manera això es pot introduir en el text que finalment el Govern vol portar a aquesta Cambra la setmana vinent.

Pel que fa a la intervenció del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, bé, estem d'acord en la necessitat d'adoptar aquestes disposicions legislatives. No cal dir que amb el que acabo de dir ara responem al president de Coalició Reformista, segur que tots el que volem és treballar pels emprenedors andorrans perquè la gent generi llocs de treball. I també em sembla que admet poca discussió el fet que ens trobem en una mena de cul de sac i que l'únic camí per sortir-ne en les circumstàncies en què ens trobem, és agafar aquest full de ruta. Ens suggeriran modificacions, igual que la dels dos altres grups, les acollirem amb interès i mirarem d'incloure-les al text.

I finalment, també ho deia ara el president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, ho he dit en la intervenció, en tots els convenis que se signin, hi hem d'introduir una disposició final o amb la qualificació d'article que li correspongui o que la negociació permeti donar-li, perquè quedi oberta ja la via per negociar els futurs convenis de doble imposició.

El president de Coalició Reformista feia referència als MOU's, als documents que hi ha. Només li matisaré. Estic totalment d'acord. Hem de recollir, i així ens ho han fet ja en el text que tenim preparat

per Espanya i per França, la declaració de principis i d'intencions que va signar el Govern andorrà amb el Govern de Madrid al febrer del 2007, entenem que l'hem de recollir allí i reproduir-la. Amb França no es va signar una declaració conjunta, però disposem, el Govern d'Andorra disposa, Andorra disposa d'un compromís, jo diria fins i tot més ferm, que és una carta adreçada pel primer ministre francès, el Sr. de Villepin al cap de Govern andorrà, el Sr. Pintat, en la qual França es compromet a negociar. He vist en les transcripcions de les reunions que va mantenir el Sr. Pintat el mes de febrer i març a París, que França reiterava el compromís de negociar quan sigui possible aquest CEDIS, -quan sigui possible s'entén quan nosaltres haguem votat la legislació. En les reunions nostres de 24 de juny i 15 juliol, també se'n ha dit. I per tant, entenc que aquest és un objectiu també d'Estat que haurem d'assumir entre tots.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. cap de Govern.

Algun conseller vol la paraula, vol intervenir?

Per alguna altra qüestió?

No?

Sí, Sr. Joan Gabriel.

El Sr. Joan Gabriel:

Bé, només com a complement, una mica, doncs, som preceptius de les paraules del Sr. cap de Govern quan diu, doncs, que recull els nostres punts en possibilitats d'arribar a un acord i ho veu factible. A nosaltres, doncs, ens esvaeix el dubte que abans dèiem de poder donar suport o no. En aquest cas, doncs, podríem dir si és així i així serà, doncs, que ja estaríem a la part positiva i no a la part negativa.

Tenia preparat aquí també, agrair, doncs, que faci referència als MOU's; el MOU amb Espanya, recordo, que hi havia una clara referència, doncs, que Espanya s'obligava, o més que s'obligava es comprometia a establir aquest Conveni de doble imposició una vegada estès tramitat al Consell General el nou marc fiscal. No calia que estès aprovat com molts països exigeixen. Per això la nostra importància i també, doncs, aquí som sensibles a les seves paraules que pugui ser així. Guanyem temps i aprofitem, doncs, tota la feina d'Estat que s'ha fet.

Simplement, doncs, era el complement que volia afegir.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Sí, Sr. Nomen teniu la paraula.

El Sr. Eusebi Nomen:

Gràcies.

Des d'Andorra pel Canvi volem passar un missatge molt clar, i és que Andorra, en aquests moments, com tots sabem, té uns problemes greus. El poble andorrà té uns problemes greus. L'única sortida que tenim per poder incrementar el producte interior brut del país és que les empreses andorranes puguin accedir als mercats del valor afegit dels serveis, tecnologies i creació; que els nostres bancs es puguin establir en llibertat a altres mercats. I per fer això, el que és necessari és establir acords d'establiment per a les entitats bancàries, acords, convenis de doble imposició per poder fer exportacions sense retencions. I en aquests moments tenim l'oportunitat d'obrir aquest debat amb els nostres veïns i amb altres països una mica més allunyats o molt més allunyats.

Des d'Andorra pel Canvi demanem al Govern, altra vegada, que s'entri de forma immediata les lleis fiscals. Nosaltres vam prendre la iniciativa d'entrar la Proposició de llei sobre la renda dels no residents, que està en tràmit. Demanem des del Govern que entri les altres lleis fiscals. Si no les entra el Govern, ja les entrarem nosaltres, perquè les tenim fetes, de forma que vostès puguin anar a Mèxic amb un dossier amb tot el marc fiscal entrat a tràmit. A la vista d'aquest dossier puguin obrir les discussions, el debat amb els altres països dient "ara signem l'intercanvi de dades, però a la vista d'aquest marc tributari vosaltres us comprometeu a establir convenis de doble imposició quan aquestes lleis siguin aprovades".

Això és el que venim demanant des de fa molts dies. És més, se li va presentar això per escrit al Govern. I si vostès fan això, tindrà el nostre recolzament. Si segueixen en la línia, com he explicat abans, de signar amb Espanya, França, Portugal, Bèlgica, Holanda, Alemanya, San Marino, Mònaco, que és el que textualment ha dit vostè, doncs, no, no tindrà el nostre recolzament.

Sembla que no li preocupa. Per què? Perquè és el que provocarà l'enfonsament d'Andorra, ja que perdem el tren, altra vegada Andorra perdrà el tren, de l'oportunitat que li passa en aquests moments per davant, que és el de poder obrir un diàleg constructiu, seriós i rigorós, de convenis de doble imposició, tenint a tràmit el marc fiscal necessari; i com a primer pas amb la signatura dels convenis d'intercanvi d'informació.

Aquesta oportunitat, sembla que vostès la volen deixar passar. La responsabilitat està totalment en mans de CR. Nosaltres ja li hem dit que no tindrà els nostres vots per fer això. Si els CR els hi donen els vots per fer això, serà la seva decisió. Els nostres no els tindrà.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Algun altre conseller vol la paraula?

Doncs, per cloure la sessió, Sr. cap de Govern teniu la paraula.

El Sr. cap de Govern:

Gràcies Sr. síndic.

A veure, la intervenció del president de Coalició Reformista m'ha fet adonar... i perdó, també la del president d'Andorra pel Canvi m'han fet adonar tots dos que en la contesta més o menys improvisada que he anat fent m'havia oblidat de parlar de la qüestió de la legislació tributària.

Bé, el Govern que no ha parat de treballar durant aquestes set setmanes, doncs, té bastant avançat un text sobre la imposició.

Estarem en disposició de parlar-ne amb els grups parlamentaris ben aviat. I per tant, nosaltres entenem que a primers de setembre el text sobre la imposició directa de les societats i dels empresaris podrà entrar a tràmit parlamentari.

He dit en la intervenció inicial que havíem acceptat la invitació que ens havia cursat l'OCDE. Així li havia dit personalment al Sr. Gurría, i que el ministre d'Economia i Finances aniria a Mèxic a explicar els avenços que està fent Andorra en la qüestió que estem parlant. I per tant, el nivell en el qual es trobin el dia 1 i 2 de setembre, aquests textos a aquest nivell, els podrem comentar amb la comunitat internacional a l'OCDE.

Nosaltres també volem que les entitats bancàries andorranes es puguin implantar en condicions d'igualtat fora de les nostres fronteres. Però per fer-ho hem de fer una sèrie de convenis. I n'hi ha un que l'hem de tenir ben present, que és que hi ha d'haver uns acords de supervisió en base consolidada, perquè l'absència d'aquests acords de supervisió en base consolidada ha fet que els socis de referència espanyols, concretament, de les entitats bancàries andorranes haguessin de vendre les seves participacions i marxar, perquè el Banc d'Espanya no acceptava que no hi hagués aquest acord de supervisió en base consolidada.

També hem de treballar en aquesta qüestió. I l'INAF ens consta que hi està treballant. I no ha començat a treballar-hi ara, dic benentès quan nosaltres vam arribar a l'Edifici Administratiu, ja hi estava treballant. Nosaltres el que hem fet és demanar que s'avanci en aquests treballs.

Per tant, la legislació fiscal l'hem d'empènyer, l'hem de fer, però l'hauríem de fer des del màxim de concertació i de consens. I, per tant, amb tots els respectes, jo crec que no vindria d'una setmana. Pot ser sí que vindria d'un mes, però no vindrà d'una setmana. Nosaltres, el text que portem del Projecte de llei el volem presentar informalment abans als presidents de grup parlamentari, i després l'entrarem a tràmit.

En tot cas, agraeixo als grups parlamentaris i al conjunt de consellers generals la voluntat constructiva i positiva i el sentit d'Estat que s'ha manifestat aquí a l'hora d'entendre que, tal com deia, hi ha un abans i un després de la Declaració de París, i que ara ens correspon assumir una feixuga responsabilitat, que és treballar per aquest després amb responsabilitat compartida entre el Govern i el Consell General.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies Sr. cap de Govern.

S'aixeca la sessió.

(Són les 12.40 h)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 1,20 €
Subscripcions: Tel. 877877